

ฟากรัก ไว้ในสายหมอก

ท่ามกลางกลิ่นอายความทรงจำของวันวาน
กับเรื่องราวอ่อนหวานของวันนี้
ระหว่างหัวใจสองดวง
ที่เต็มเปี่ยมไปด้วย...ความรัก

พีริตา

ฝากรักไว้ในสายหมอก

ผู้เขียน: พริดา

จัดทำ: พฤษภาคม 2560

จำนวนหน้า: 389

บรรณาธิการ: อเมทริน

ออกแบบปก: เจนนี่

จัดรูปเล่ม-พิสูจน์อักษร: kanplu

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558

ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อสิ่งพิมพ์ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร.

คำนำนักเขียน

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน นิยาย ‘ฝากรักไว้ในสายหมอก’ เป็นเรื่องแรกที่ได้ตีพิมพ์เป็นรูปเล่มกับสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง พอหมดสัญญาทางผู้เขียนจึงได้นำมาจัดทำเป็นรูปแบบ E-book อีกครั้ง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักหวานซึ่งระหว่ง ‘พีไตร์’ กับ ‘น้องเกี้ยว’ ที่อบอวลไปด้วยบรรยากาศและกลิ่นอายของลานนาสมัยเก่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของดอกไม้, คำว ซึ่งเป็นบทลำนำนานิดหนึ่งของทางลานนา, วัฒนธรรม ประเพณีบางอย่าง ฯลฯ ซึ่งผู้เขียนก็ได้พยายามนำมาผสมผสานกับสมัยปัจจุบัน หวังว่าคงถูกใจกันบ้างไม่มากก็น้อยนะคะ

ด้วยความขอบคุณและระลึกถึง ‘ยายจุ่ม ปัญญา’ ยายของผู้เขียนที่แม้จะจากไปนานแล้ว แต่สิ่งที่ซึมซับมาจากยายได้กลายมาเป็นหลายสิ่งหลายอย่างในนิยายเรื่องนี้ ขอฝากนิยาย ‘ฝากรักไว้ในสายหมอก’ ไว้ด้วยนะคะ ต้องการทักทาย แนะนำ ตีชม สามารถแวะไปเยี่ยมเยียนกันได้นะคะที่เพจ ‘ปริธา อเมทริน นักเขียน’ ขอให้มีความสุขกับการอ่านนะคะ

ด้วยรักจากใจ

‘ปริธา’

ตอนที่ 1

ดอกอัญชันสีน้ำเงิน เหลื่อมม่วงเข้มขึ้นปกคลุมรั้วไม้ระแนงสีขาว ที่สูงประมาณอกอยู่เต็มเป็นแนวยาว ยกเว้นส่วนที่เป็นประตูไม้สีขาว เบื้องหลังประตูเป็นถนนปูด้วยอิฐสีแดงทอดไปสู่บ้านไม้สีขาวชั้นเดียวยกพื้นเตี้ยๆ ภายในบริเวณบ้านกว้างขวางพอประมาณ

ทางปีกบ้านด้านขวาทำเป็นเรือนกล้วยไม้ขนาดย่อม แต่เต็มไปด้วยกระถางกล้วยไม้หลากหลายพันธุ์ทั้งที่แขวนอยู่และวางตามพื้น บ้างก็ออกดอก บ้างก็ยังไม่อยู่ระหว่างกำลังเติบโตๆ ส่วนทางซ้ายเป็นโรงรถมีรถยนต์จอดอยู่สองคัน และที่หอผ้าเก่าแก่ถูกเก็บไว้ที่นั่นเช่นกัน

บ้านไม้ชั้นเดียวสีขาวยกพื้นเตี้ยหลังนั้น มีบันไดสามขั้นขึ้นไปสู่เฉลียงด้านหน้าที่เปิดโล่งกันด้วยไม้ซี่ห่างๆ และมีกระถางไม้ดอก ไม้ประดับวางอยู่ด้านบน ริมชายคาแขวนกระถางกล้วยไม้ระโยกระยางเต็มไปหมด ด้านหนึ่งบนเฉลียงวางม้านั่งตัวยาว เช่นกันกับอีกด้านที่ได้แขวนเปลญวนเอาไว้

ถัดจากนั้นเข้าไปเป็นพื้นยกระดับ ประตูบานใหญ่เปิดเข้าไปสู่ห้องโถงที่ใช้เป็นห้องรับแขกและห้องพักผ่อนไปในตัว โซฟาทำจากไม้วางติดผนังด้านหนึ่งที่สามารถดูทีวีที่วางอยู่ตรงข้ามได้ด้วย ตู้โชว์ที่ตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ ของห้อง วางประดับด้วยของชิ้นเล็กชิ้นน้อย ร่วมกับกรอบรูปของสมาชิกในบ้านในอิริยาบถ

ตอนที่ 4

ชายหนุ่มหน้าเข้มเปลอยยิ้มกับตัวเอง ขณะก้าวเท้าออกมาจากบ้านไม้สีขาวหลังนั้น ด้วยรู้ว่าข้อเสนอของตัวเองคงสร้างความแปลกใจให้กับหญิงสาวได้ไม่น้อย มันเป็นเรื่องที่เขาเพิ่งคิดออกหลังจากที่ได้เจอเธอ และคุยกันถึงเรื่องบ้านเจ้าปัญหาหลังนั้น แล้วเจ้าตัวก็ยืนยันไม่ยอมขายให้เขาทำเด็ดขาด มันอาจจะทำให้ไตรศรัยหนักใจอยู่บ้างแต่ก็โล่งใจและยินดีมากกว่า ที่เห็นว่าเธอยังคงรัก ห่วงแหนบ้านหลังนั้นเช่นเดียวกันกับเขา

นั่นไม่ใช่หรือ? คือสิ่งที่เขาต้องการ พอเห็นอาการขู่ฟ่อ ท่าทางหวงแหน ชายหนุ่มจึงรู้ว่าต้องทำอะไรกับบ้านหลังนี้ เขาต้องการที่ดินผืนนี้และบ้านหลังนี้ก็จริง แต่การยอมให้บ้านตั้งอยู่บนที่ดินของเขาโดยที่ยังเป็นของเจ้าของเดิมมันย่อมดีกว่าขอซื้อมาเป็นของตัวเองเป็นไหนๆ เพราะนั่นเป็นความฝันที่เขาเก็บไว้อยู่ลึกๆ ในใจมาตลอดตั้งแต่ไปจากที่นี่ เขาอยากกลับมาอยู่ในที่ๆ เคยผูกพัน อยู่ใกล้กับผู้คนที่เขาเคยผูกพัน โดยเฉพาะบางคนที่เขาคิดถึงเมื่อไหร่ก็อุ่นในหัวใจและยิ้มได้เมื่อนั้น

เวลาเกือบ 20 ปีที่ผ่านมา ในตอนที่เขาสูญเสียครอบครัวไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ทำให้พ่อ แม่ และน้องสาวต้องจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ในขณะที่เขาไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้น แต่เด็กชายวัย 12 ปีรับรู้ถึงการสูญเสียสิ่งสำคัญที่สุดไปด้วยหัวใจที่แตกสลาย สภาพจิตใจเสมือนคนที่ได้รับบาดเจ็บเจียนตาย และขาด

ตอนที่ 5

หลังจากจอดตรงลานกว้าง ช่างร้านอาหารพื้นเมืองประเภทลาบ หลู้ แกงอ่อม ฯลฯ หญิงสาวก้าวลงจากรถก็พบว่าเจนนยืนรอเธออยู่ก่อนแล้ว เกี้ยวเกล้าและเพื่อนๆ ในกลุ่มนัดมาทานข้าวเย็นกันที่ร้านนี้

แต่พอถึงเวลาจริงๆ มีแต่เธอกับเจนนเท่านั้นที่ว่าง เพราะต้งกับแก้มใส กำลังวุ่นวายอยู่กับการเตรียมงานแต่งงานของเพื่อนรุ่นพี่ที่จะจัดกันที่รีสอร์ทบ้าน เคียงธารในเร็ววันนั่นเอง

“รอนานไหมเจน”

“มาถึงก่อนแกแป๊บเดียวเอง ฉันจองโต๊ะไว้แล้วล่ะเกี้ยว ไปที่โต๊ะกันเถอะ หิวแล้ว” แล้วร่างบางก็ออกก้าวเดินไปพร้อมกับเจนน ขณะที่มีคนหนุ่มสาว ประมาณ 10 คนกำลังออกมาจากร้าน ทั้งกลุ่มแต่งกายเหมือนนักท่องเที่ยวน พุดคุย กันด้วยภาษากลาง ดูแตกต่างจากคนในท้องถิ่นอย่างเห็นได้ชัด

“พวกนี้มาแวะกินข้าวล่ะ เมื่อกี้ฉันเห็นต่อโต๊ะยาวเลยแก มีผู้ชายคนหนึ่ง นะลื้อ หล่อ เสียตายจังกลับกันแล้ว เลยอดจ้องเป็นอาหารตาเลย” เจนมองไปยัง กลุ่มคนที่เดินสวนมาพลางกระซิบกระซาบท่าทางเสียตมเสียตาย

เกี้ยวเกล้าหันไปมองตามด้วยรอยยิ้มพลางส่ายหน้าให้เพื่อน แต่ทันใด นั้นเองร่างสูงที่พรวดพราดออกมาจากในร้านก็ปะทะกับร่างบางอย่างจัง!

“โ้ย! ว้าย...” หญิงสาวถึงกับเซ แต่เจนนคว้าแขนเธอไว้ได้

ตอนที่ 7

ที่บ้านเกี้ยวเกล้า เพื่อนๆ ต่างยกโขยงตามมาเมื่อรู้ว่าเธอเป็นลมล้มพับไป ไตรศุรย์นั่งอยู่กับพ่อวิกรณ์ตรงห้องรับแขก ซึ่งสามารถมองเข้าไปยังห้องนอนที่เปิดประตูกว้างนั้นได้

เมื่ออ่อนแอ กอแก้วกับบรรดาญาติๆ และเพื่อนๆ นั่งห้อมล้อมข้างเตียง คนไข้ เสียงเจี๊วจ้าวเหมือนนกกระจอกแต่ครั้งทำให้ชายหนุ่มซึกไม่แน่ใจว่านั่นจะทำให้อาการของคนไข้ดีขึ้นหรือกำเริบกว่าเดิมกันแน่ะ

“น้องไม่เป็นไรแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงแล้วละ” พ่อวิกรณ์เปรยขึ้น เมื่อเห็นท่าทางของเขา

“ผมต้องขอโทษจริงๆ ครับ เป็นความผิดของผมเองที่ไปพูดอะไรให้เค้าไม่พอใจ” ไตรศุรย์เอ่ยด้วยความรู้สึกไม่สบายใจนัก

“เรื่องนั้นไปขอโทษเจ้าตัวเขาเองเถอะ ที่จริงคงเป็นเพราะอาการไข้ที่ยังไม่หายนั้นมากกว่า อย่างกังวลไปเลย น้องก็ไม่น่าเป็นอะไรมากแล้ว อีกวันสองวันก็คงหายเหมือนตอนเด็กนั่นแหละ” ชายหนุ่มค่อยคลายความรู้สึกผิดลงได้บ้าง

แต่เขารู้ดีว่าหากตัวเองไม่ไปแกล้งยั่วให้เกี้ยวเกล้าโมโหก็คงไม่เป็นลมล้มพับอย่างนี้ แม้อาการไข้จะยังไม่หายดีก็ตาม แต่เวลานั้นแค่เขาเห็นเธอหลับผู้คนออกมายืนคุยกับผู้ชายคนนั้นสองต่อสอง เขาก็คิดอะไรไม่ออกแล้ว นอกจากรู้สึกหงุดหงิด ไม่พอใจ เรียกอย่างนั้นได้หรือเปล่าล่ะ?

ตอนที่ 8

“**ป้าอินชา** ลอยกระทงที่ใกล้จะถึงนี้บ้านเรามีนงานยี่เป็ง เกี้ยวขอไปจัดบุ้ชที่งานได้ไหมคะ ไปกับสี่ก็ได้ค่ะ”

“เอาสิลูก เกี้ยวมาอยู่ที่นี้เกือบ 3 เดือนแล้วยังไม่ได้กลับบ้านเลย เอาอย่างนี้ดีกว่า ป้าให้เกี้ยวพักหลายวันได้นะ แม่อ่อนจะได้ไม่ว่าป้าเอาได้”

“ขอบคุณค่ะป้าอิน เกี้ยวว่าจะแวะไปดูบ้านยายด้วย” เกี้ยวเกล้าพุดดวงตาเป็นประกาย ป้าอินคำยิ้มอย่างเอ็นดู

นึกแล้วแก็รู้สึกผิดอยู่เหมือนกันที่ขายที่ดินผืนนั้นไป ทั้งที่เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ยายเอื้อแม่ของแก็ยกให้ แล้วยังจะบ้านหลังนั้นที่หลานสาวรักมากก็เกือบจะได้ขายทิ้งขายขำง เพราะดันไปอยู่ในที่ดินของคนอื่นทั้งที่มันตั้งอยู่ตรงนั้นมานานับสิบๆ ปี โชคดีที่คนซื้อเป็นคนไว้เนื้อเชื่อใจได้ ทำให้เกี้ยวเกล้ายังสามารถรักษากันหลังนั้นเอาไว้ได้ แม้ที่ดินผืนนั้นจะไม่ใช่ของแก็แล้วก็ตาม

เสียงกระดิ่งเล็กๆ ที่แขวนไว้ตรงประตูดังขึ้น พอประตูเปิดออก เกี้ยวเกล้ายกมือไหว้สุภาพสตรีสูงวัยร่างสมส่วน แต่งตัวภูมิฐานที่ยิ้มบางๆ ให้เธอ แต่อีกคนที่เดินตามมานั้นเป็นหญิงสาวหน้าหมวย แต่งตัวเปรี้ยวจัดทั้งเสื้อผ้า หน้า ผม และไม่สนใจมองเธอแต่อย่างใด

“คุณอินคำอยู่ไหมจะหนู”

“อยู่ค่ะ เชิญด้านในก่อนสิคะ”

ตอนที่ 10

หลังจากลงต้นไม้เสร็จ ไตรศุรย์ยังเดินวนเวียนสำรวจความเรียบร้อยไปทั่วบริเวณ ตั้งแต่ริมรั้วที่ลงต้นไม้ยาวไปถึงหน้าประตูใหญ่ ที่เขาพึ่งลงต้นไม้ลงลงไปทั้งสองด้านเพื่อให้มันขึ้นปกคลุมซุ้มประตูเมื่อเติบโต

จนมาถึงต้นกาสะลองที่ปลูกริมทางเดินข้างในไปจนถึงลานบ้าน ซึ่งที่ครั้งหนึ่งเคยมีกาสะลองต้นใหญ่อยู่ตรงนั้น เขาไม่รู้ว่าอีกกี่ปีกาสะลองต้นที่เขาพึ่งลงในวันนี้จะเติบโตให้ร่มเงาได้เท่าต้นเก่าที่ตายไป

แม้เขาจะเลือกต้นไม้ที่สูงและใหญ่ที่สุดเท่าที่สวนของพัฒนะมีมาลงแล้วก็ตาม เขาก็อำนาจาน้ำกับน้ำมาลีนึกหนา ให้ช่วยดูแลให้ดีที่สุดตอนที่เขาไม่อยู่สองคนนั้นรับปากทำทางงๆ อาจเพราะไม่ค่อยเข้าใจในความจริงจังของเขาก็เป็นได้

ชายหนุ่มเดินมาหยุดตรงต้นบันได ที่ตอนนี้มีดอกไม้สองชนิดปลูกคนละฟาก ด้านหนึ่งเป็นดอกแก้วที่แม้จะเป็นเพียงพุ่มเล็กๆ แต่ดอกสีขาวที่มีอยู่ประปรายก็ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ และอีกด้านเป็นดอกเกี้ยวเกล้าที่ตอนนี้ยังไม่มีดอกให้ได้ชื่นชม แต่เขากลับมองเห็นการเบ่งบานนั้นชัดเจนจากความทรงจำในวันเก่า

‘ดอกเกี้ยวเกล้า’ เคยออกดอกห้อยระย้า ดอกเรียวยาวสีแดงเป็นพุ่มสวยงามนั้นแม้แทบไม่มีกลิ่นใดๆ แต่เมื่อสัมผัสกลับให้ความรู้สึกนุ่มละมุนยิ่งนัก เขายืมือก่อนจะเอื้อมมือไปสัมผัสใบสีเขียวสดของมันอย่างทะนุถนอม

ตอนที่ 12

กลิ่นในอุณพริ้มกับวันศุกร์ ของพริกแกงคั่วลอยตลอบอบอวลมาจาก
ห้องครัวหลังบ้าน เกี้ยวเกล้าจามติดต่อกันหลายครั้งจนน้ำหูน้ำตาไหล เมื่อเดินเข้า
มาในครัวก็เห็นมารดากำลังร่อนอยู่หน้ากระทะต้นเหตุ

“จามดีมีสุข” แต่ปากไม่วายอวยพรลูกสาวที่จาม ทั้งที่ตัวเองยังจตจ่ออยู่
หน้าเตา

“กลิ่นอย่างนี้ต้องอร่อยแน่ๆ เลย แม่ทำอะไรจะ ให้เกี้ยวทำมะ”
เกี้ยวเกล้าเข้าไปยืนอยู่ด้านหลังแม่ สะใจก้นหน้ามองกระทะ

“กำลังคั่วน้ำพริกอ่องโงลูก” ว่าพริกแกงและสัปปะรดให้ลูกสาว
แล้วหันไปเตรียมเครื่องปรุงมาวางไว้ให้ใกล้มือ ก่อนปลีกตัวไปนั่งปอก
แตงกวาอยู่ที่โต๊ะกินข้าวกลางห้องครัว ขณะที่เกี้ยวเกล้ากำลังทำกับข้าวใกล้เสร็จ
กอนแก้วและทศพลที่แต่งตัวพร้อมไปทำงานก็เดินเข้ามา

“เมื่อคืนนี้กระซงโรงเรียนพี่แก้วได้เท่าไร” เกี้ยวเกล้าถามพริกแกง
กระทะลงจากเตา

“ได้บ้างอะไรละยายเกี้ยว ลูพี่ที่แล้วก็ไม่ได้ ได้ตั้ง 2 พี่หมดอารมณ์ก็เลย
ชวนพี่ทศพลกลับบ้านก่อนเพื่อนเลย” กอนแก้วบ่นอุบ

“คงเพราะปิ่นพี่สาวเราเป็นโตโผใหญ่แน่นแหละยายเกี้ยว” ทศพลชวน
ภรรยาซ้ำๆ

ตอนที่ 16

ตรงโซฟารับแขกอันหรูหรา บ่งบอกถึงรสนิยมของผู้เป็นเจ้าของบ้านได้เป็นอย่างดี มีคุณไตรรัตน์นั่งอ่านหนังสือพิมพ์กลางจิตกาณีไปพลาง ขณะที่คุณภัทรานั่งเปิดอัลบั้มรูปดูอย่างสนอกสนใจ โดยมีป้าสายคอยนั่งดูอยู่ด้วยบนพื้นข้างๆ

“หนูเกี้ยวนี้สวยจริงๆ นะสาย แต่ฉันว่าไม่ค่อยเหมือนแม่เท่าไรหรอก แต่ก็ดูคุ้นๆ นะ” คุณภัทราเปรยกับป้าสายที่ใจจดใจจ่อไม่แพ้กัน

“น้องเกี้ยวเหมือนป้าอื่นค่านะครับคุณป้า” ไตรศุรย์ที่เดินลงมาจากข้างบนได้ยินเข้าพอดีจึงพูดขึ้น

“เออ ใช่ เหมือนคุณอื่นค่างจริงๆ แหละ” คุณภัทราเพ่งมองและเห็นด้วยกับหลานชาย

“ป้าอื่นค่านะเหมือนยายเอื้อยแม่ของแกละครับ ตัวเพรียวๆ หน้าตาก็น่าเหมือนกัน บ้านนั้นก็เหมือนเกี้ยวที่เหมือนยายอยู่คนเดียว” ชายหนุ่มยังคงบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคุณหมั่นหมาดๆ ของเขา ด้วยน้ำเสียงและแววตาเปี่ยมสุขจนคนรอบข้างสัมผัสได้ไม่ยาก

“มีน่านะ ป้าว่าน่าจะเป็นลูกสาวคุณอื่นค่าน่ามากกว่านะ เออ...จริงสิ คุณมีอะไรจะคุยกับไตรไมใช่หรือคะ” ท้ายประโยคคุณภัทราหันไปทางสามมี ทำให้คุณไตรรัตน์ละสายตากจากหนังสือพิมพ์ตรงหน้าขึ้นมามองไตรศุรย์แทน

ตอนที่ 19

พ่อวิกรมกับแม่อ่อนแ้วลอบสบตากัน ด้วยความไม่สบายใจ เมื่อมองเห็นท่าทางซุ่มซ่ามของลูกสาว ที่นอนบนเปลตรงเฉลียงหน้าบ้าน ตั้งแต่กลับมาถึงบ้านตอนเย็นวาน เกี้ยวเกล้าแทบไม่ได้พูดอะไรที่เกี่ยวกับต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวที่ไม่สบายใจนี้เลย

มีแต่ท่าทางเซื่องซึมเป็นทุกข์เท่านั้นที่มองเห็นชัดเจน ส่วนปากอันคำที่โหมরণงานนั้นก็ไม่ได้ทราบรายละเอียดอะไรมากนัก แต่ได้กำชับให้ทั้งพ่อและแม่ดูแลลูกสาวให้ดีด้วยความเป็นห่วงไม่แพ้กัน

“รอให้ลูกสบายใจกว่านี้ก่อนเถอะ แล้วค่อยคุย” พ่อวิกรมเอ่ยกับแม่อ่อนแ้วที่ถอนหายใจเป็นกังวล

“หรือเราจะโทรถามพ่อใครดีพ่อ” หันมาปรึกษาสามีอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านั้น

“พ่อว่าอย่าฟังดีกว่าแม่ เดี่ยวเขาก็คงติดต่อมาเองแหละ ใจเย็นๆ ไว้”

เกี้ยวเกล้านอนอยู่บนเปลดูวน สายตามองเหม่อไปอย่างไร้จุดหมาย ตั้งแต่เกิดเรื่องชั้นหญิงสาวก็เหมือนปิดหัวใจ ปิดหู ปิดตาไม่รับรู้ความเป็นไปและสิ่งใดๆ รอบข้าง รวมถึงปิดปากเงียบไม่ยอมพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะความรู้สึกผิดหวัง เสียใจที่รุนแรง ทำให้เธอได้แต่ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นวนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ตอนที่ 21

ไตรศุภย์วิ่งไปทางเค๊าเตอร์ แผนกประชาสัมพันธ์ของโรงแรมด้วยความ
รีบร้อน

“ตุลภัทรอยู่หรือเปล่า” เขาถามพนักงานต้อนรับ

“เพิ่งกลับมาจากข้างนอกเมื่อสักครู่ครับ แล้วเห็นคุณตุลมารอรับคุณ
เกี่ยวเกล้าขึ้นไปข้างบนด้วยครับ”

“ไปที่ไหน ห้องทำงานหรือเปล่า”

“เอ่อ...เปล่าครับ แต่มาขอคุณแจ้งสำรองห้องคุณไตรไปนะครับ” คำตอบ
นั้นยังทำให้ชายหนุ่มร้อนใจกว่าเดิม เขารีบวิ่งเข้าไปในลิฟท์ กระหน่ำกดปุ่มไม่ยั้ง
ก่อนเดินวนอยู่ในนั้นราวกับหนูติดจั่นขณะที่ลิฟท์กำลังเคลื่อนตัวขึ้นไปสู่จุดหมาย
ขณะเดียวกัน ตูลภัทรกำลังอย่างสามชุกเข้าไปหาเกี่ยวเกล้าที่กระเถิบตัว
หนีไปจนมุมอยู่ข้างเตียง สายตาของเขาฉายแววโกรธแค้นอย่างเห็นได้ชัด

“อย่าเข้ามานะ!!” หญิงสาวกรีดร้องสุดเสียงแต่ตูลภัทรหาฟังไม่ เขาคว้า
ร่างเธอแล้วกระซอกเต็มแรง “ว้าย! ปล่อยฉันทะ ฟี้ไตรช่วยด้วย ฟี้ไตร” เกี่ยวเกล้า
ทั้งตัวดิ้นรน ทั้งร้องเรียกหาไตรศุภย์อย่างสุดแรงเกิด

“ร้องไปเถอะ ร้องให้ตายมันก็ไม่มีความไฉน คุณมันก็แค่ผู้หญิงโง่ๆ คนหนึ่ง
เมื่อพูดกันดีๆ ไม่ชอบก็อย่าหาว่าผมใจร้ายละกัน มาสิ!!” ตูลภัทรผลักร่างบางลง
บนเตียงแล้วโถมตัวลงหาប់

เหลือตัวคนเดียว ตั้งลับตึงสน

บ่เหลือแล้วคน คอยโอบคอยอุ้มมา...

*_*_*_*_*_*

เกี่ยวเกล้ามือไหว้คุณไตรรัตน์ ที่กำลังเดินขึ้นบันไดมาด้วยรอยยิ้ม

“พี่ไตรอยู่ในห้องค่ะคุณลุง” หญิงสาวรีบบอกเมื่อเห็นอีกฝ่ายเริ่มมองหา

“อาการเจ้าไตรเป็นยังไงบ้างสะหนูเกี่ยว” คุณไตรรัตน์ถาม ขณะก้าวตาม
เกี่ยวเกล้าไปยังห้องของไตรศุรย์

“ยังเหมือนเดิมค่ะคุณลุง แต่ว่าก็เหมือนจะจำอะไรได้เป็นบางครั้ง แบบ
แว่บๆ นะค่ะ”

“หนูเกี่ยวคงเหนื่อยนะลูก” คุณไตรรัตน์เปรยด้วยความรู้สึกเห็นใจอยู่ไม่
น้อย

“ไม่หอรอกค่ะคุณลุง บ้าสายกับพยาบาลที่คุณลุง คุณบ๊าให้มาช่วยดูใน
บางครั้งก็ช่วยเกี่ยวได้มาก ขอแค่พี่ไตรหายเมื่อนักกว่านี้เกี่ยวก็คงไม่รู้สึกเหนื่อย
เท่าไรหอรอกค่ะคุณลุง” คุณไตรรัตน์สัมผัสได้ถึงความรัก ความหวังของคนที่ถูก
แล้วก็อดซาบซึ้งใจแทนหลานชายไม่ได้

“ว่าไงเจ้าไตร อาทิตย์ที่แล้วแกจำฉันไม่ได้ อาทิตย์นี้พอจะจำได้บ้างหรือ
เปล่า” คุณไตรรัตน์ทักทาย “อ่านหนังสือได้แล้วหรือนี่” พลาถามเมื่อเห็น
หลานชายกางนิตยสารเกี่ยวกับบ้านและสวนอยู่บนเตียง ด้วยความแปลกใจระคน
ยินดี

“คงยังไม่ได้หอรอกค่ะคุณลุง เกี่ยวแค่เห็นเมื่อก่อนพี่ไตรชอบอ่าน ก็เลยเอา
มาให้ดูเผื่อจะจำได้บ้าง คงแ่่มองดูรูปผ่านๆ มั้งคะ แต่ก็ยังดีที่ยังสนใจบ้าง”

ตอนที่ 23

พอส่งคุณไตรรัตน์ขึ้นรถเสร็จ ก็ยกเกล้ากับป้าสายต่างสบตากันพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย ก่อนพร้อมใจกันเดินขึ้นบ้านตรงไปยังห้องของไตรศุรย์ ก็ยกเกล้าเปิดประตูเข้าไปก็เห็นไตรศุรย์นั่งอยู่บนเตียงด้วยท่าทางเฉยเมยเหมือนเดิม

“คุณลุงกลับไปแล้ว นี่ก็เย็นมากแล้วนะคะ พี่ไตรหิวไหมคะ จะได้ให้ป้าสายตั้งโต๊ะเลย”

“ตายจริง! คุณยกเกล้ามาทำกับข้าวให้คุณไตร มัวแต่ทำของเรา” ป้าสายยกมือทาบอกรำพึงใจ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้า พี่ไตรก็กินเหมือนกันกับเราทุกวันอยู่แล้วนี่คะ”

“แต่วันนี้ป้าทำขนมจีนน้ำยาป้าที่เราอยากกินนี่คะ คุณไตรไม่กินขนมจีนถึงขั้นเกลียดเลยก็ว่าได้ เพราะตอนปกติคุณไตรจะคอยเตือนป้าบ่อยๆ แยะจริง” ป้าสายบ่นในตอนที่หยิบแสดงอาการเป็นกังวล

“ไม่เป็นไรมั้งคะป้า เพราะตอนนี้พี่ไตรไม่รู้เรื่องราวอะไร ให้กินอะไรก็ไม่ต่างกันหรอกค่ะป้า” คนฟังไม่เป็นเดือดเป็นร้อนลึกลับนิด แต่ชายหนุ่มกลับพึมพำกับถ้อยคำสนทนาของเกยวเกล้ากับป้าสาย

“จริงสินะคะ จั้นป้าไปเตรียมให้ก่อนก็แล้วกันนะคะ”

ไตรศุรย์เห็นป้าสายยิ้มเย็นเหลือบแลมาทางเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะลอบสบตากับเกยวเกล้าอีกครั้งแล้วเดินออกไปด้วยท่าทางลึลล